

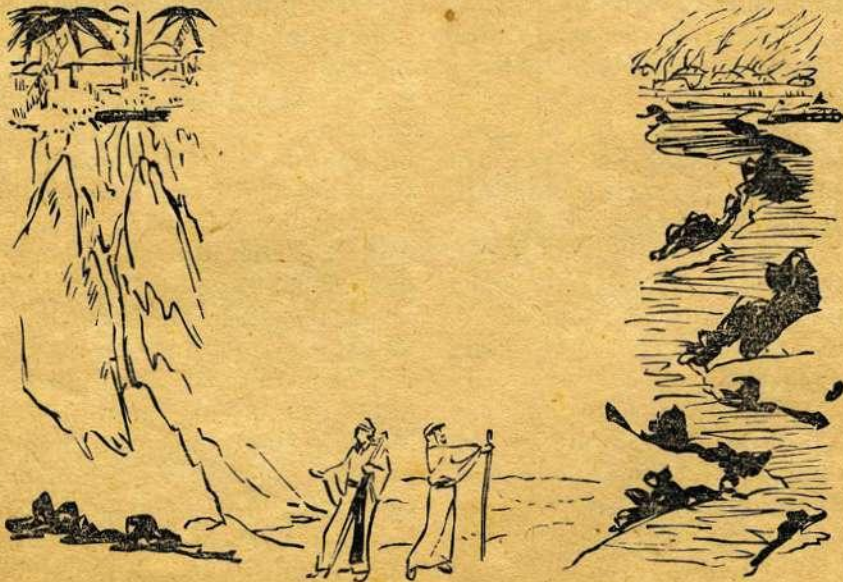
VUN KHÓM CÂY XANH**ÁP-RA-HAM VÀ LÓT**

(Sáng 12: 1-8; 13: 5-13)

Câu hỏi: — 1. Đức Chúa Trời bảo Áp-ra-ham làm gì (12: 1)? 2. Ngài hứa gì cho Áp-ra-ham (12: 2, 3)? 3. Ai đi với Áp-ra-ham (12: 4, 5)? 4. Áp-ra-ham nói gì với Lót (13: 5-9)? 5. Lót đi đâu (13: 10-13)?

Câu gốc: Giô-suê 24: 15

Gạch dưới những chữ đúng: — Áp-ra-ham đã ở Cha-ran — phải — không. Lót đã bỏ Cha-ran — phải — không. Áp-ra-ham và Lót phân-rẽ nhau — phải — không. Áp-ra-ham đã ở Sô-dôm — phải — không. Sô-dôm là một thành-phố đầy tội-ác — phải — không.

Hai người này là ai? Mỗi người đi về đâu?

— BÀ E. F. IRWIN VÀ THẦY PHƯỚC

KÍN-ĐÁO GIÚP BẠN

LÂN và Kinh cùng học một trường, một lớp. Lân là con nhà giàu lắm, còn Kinh con nhà nghèo. Tuy vậy, hai cậu chơi với nhau rất thân-mật, và ở trong lớp vẫn ngồi cạnh nhau. Mỗi khi Lân có quà, bánh, đều chia cho Kinh; cả đến giấy, bút, mực, thỉnh-thoảng cũng cho. Nhưng mỗi lần Lân đưa tiền giúp Kinh, thì Kinh hết sức từ-chối nói rằng:

—Anh có lòng tốt thật, nhưng tôi không thể chịu ơn anh quá sức.

Thấy bạn khăng-khái như vậy, Lân không dám ép.

Trời sang thu, hơi lạnh. Mùa đông sắp tới. Lân cảm-động khi thấy Kinh chỉ phong-phanh một chiếc áo cụt và một chiếc áo dài đen bạc màu. Cái mũ (nón) trắng đã bẹp, còn giày, guốc đều không có. Một khi trời lạnh run người, Kinh sẽ chịu sao cho nổi? Lân hết sức tìm cách kín-đáo giúp bạn, và cậu đã tìm được. Thật lòng yêu-thương

bao giờ cũng tìm được một cách giúp-đỡ người khó-khăn.

Một buổi chiều kia, khi mới về tới nhà, Kinh được mẹ trao cho một tờ giấy lãn hàng ở nhà giày-thép. Kinh lãn về, mở ra coi, thì, ô này, một chiếc áo len (*laine*) màu đỏ sẫm, một cái mũ nồi màu đen, một đôi săng-dan bóng láng và một đôi bí-tất (vớ) trắng. Hơn nữa, còn có mấy thước vải dày, chắc là để may áo dài.

Hai mẹ con Kinh mừng quýnh. Trán người mẹ thoáng hết nhăn vì đã đỡ một mối lo cho con về mùa lạnh.

Nhưng Kinh bỗng nghiêm-nghị, ra vẻ suy-nghĩ. Kinh biết rằng món tặng đáng giá ngót hai chục đồng đó do ai gửi cho. Người vô-danh đó chắc là Lân. Phải, chỉ có Lân mới yêu-thương và giúp-đỡ Kinh đến thế.

Mà thật vậy, chính Lân đã bỏ ống lấy tiền mua các vật cần-đùng tặng Kinh mà không cho Kinh biết.—*T. K. B.*

ĐỒNG VÀNG THỨ BẢY

MỘT ông Mục-sư có danh-tiếng kia nói rằng: Có hai sự làm cho mình nghèo, là trộm-cướp và làm việc trong ngày thánh.

Chú Tốt và anh Nãi đều là người tin Chúa ở Hội-Thánh kia. Chú Tốt đi thờ-phượng Chúa ngày Chúa-nhật, còn anh Nãi đi làm việc riêng.

Bữa nọ, chính ngày Chúa-nhật, chú Tốt đi thờ-phượng Chúa về, dọc đường gặp anh Nãi cũng đi cày ruộng về.

—Chú Tốt bữa nay đi nhà giảng mất công lại lỗ hết một ngày cày. Hồi sớm mai tới giờ tôi đi làm ruộng cày bộn, phải có lời hơn là chú đi nhà giảng không? Anh Nãi nói:

—Chú Tốt bị nhạo, bèn nói rằng:

—Nè, tôi có bảy đồng vàng trong túi, đi đường gặp tên nghèo-khó, tôi cho nó sáu đồng; vậy, anh tưởng tôi làm sao?

—Tôi tưởng chú có lòng rộng-rãi, quảng-đại nhiều, và tên nghèo-khó phải cảm ơn chú lắm.

—Mà không, tên nghèo-khó không cảm ơn tôi chút nào; nó lại nhận cớ tôi, đề xuống, giựt cho được đồng vàng tôi để dành lại đó. Vậy anh nghĩ sao?

—Vậy thì nó là thằng du-côn, cướp cạn, đáng chết bần, chết chém, có ai đâu mà bắt-nhơn như vậy?

—A, tên nghèo-khó là anh đó! Chúa đã ban cho anh sáu ngày mà làm-ăn; còn ngày thứ bảy Chúa giữ lại, dạy ta lấy ngày ấy mà thờ-phượng Ngài. Mà anh không biết ơn, không vâng lời dạy. Anh giựt ngày thứ bảy của Chúa mà làm việc cho anh.

Anh Nãi nghe mấy lời, xây lưng vác cày đi tuốt (Xuất Ê-díp-tô Ký 20: 8; Hê-bơ-rơ 10: 25). — *Hồng dịch.*

MỘT BỨC THƠ CỦA THỐNG-CHẾ PÉTAIN

Hồi đầu năm, ông Mục-sư Marc Boegner, đại-biêu Hội-Thánh Tin-Lành Pháp trong ban giúp việc Thống-chế Pétain, có đệ lên ngài bức thơ sau này :

«Bẩm Thống-chế,

«Cách đây mấy tuần-lễ, khi ngài cho tôi cái vinh-dự đến yết-kiến ngài, tôi có trình-bày ngài sự cảm-kích rất nồng-nàn của Hội-Thánh Tin-Lành đối với công-cuộc phục-hung đạo-đức lớn-lao mà ngài đã thi-hành ở Tổ-quốc, và đối với việc ngài sốt-sắng chăm-lo cho gia-đình và thanh-niên từ khi lên cầm quyền.

«Ngày nay tôi xin hòa theo ý-nguyện của số rất đông bạn đồng-đạo của tôi mà trình ngài rằng chúng tôi đầy cảm-động và cảm-kích khi nghe ngài phán-bảo chúng tôi trong ngày lễ Giáng-sanh và ngày đầu năm. Chúng tôi cảm-tạ Đức Chúa Trời vì trong bảy tháng bi-thảm này, chúng tôi đã được thấy trong ngài một gương rất tốt-đẹp về sự hi-sinh trọn- vẹn, quên mình, can-đảm, bình-lĩnh và tin-cậy. Chúng tôi cầu-xin Đức Chúa Trời hằng ngày cứ ban cho ngài sự khôn-ngoan và sức-lực cần để làm chức-vụ nặng-nề.

«Chúng tôi kính-mến và biết ơn ngài chính lúc ngài phải đối-phó với

những sự khó-khăn nghiêm-trọng, và chúng tôi muốn rằng mỗi người chúng tôi, trong địa-vị thấp-thỏi của mình, sẽ hợp-tác có hiệu-lực để làm thực-hiện cái hi-vọng mà ngài đã khuyên-bảo chúng tôi mở lòng ra để tiếp-dón lấy.

«Bẩm Thống-chế, xin ngài nhận sự tôn-trọng, cung-kính và tận-tụy của tôi.»

◇ ◇ ◇

Thống - chế PÉTAIN đã đáp lại ông Mục-sư BOEGNER như sau này :

«Cùng ông Mục-sư,

«Tôi đã nhận được bức thơ mà ông có nhã-ý gửi cho tôi, do quan Đồng-ly Văn-phòng tôi chuyển-đạt.

«Tôi cảm ơn riêng ông, vì bức thơ ấy cảm-động lòng tôi vô-cùng ; những lời mà ông đã tìm được để giải nghĩa công-cuộc mà tôi gắng sức làm thành-tựu, thật đã giục lòng tôi rất quý-báu.

«Tôi biết rằng các Mục-sư và tín-đồ của Hội-Thánh Tin-Lành nước Pháp hiểu ý-tưởng tôi, và sẽ lấy lòng ái-quốc cùng sự tận-tụy mà truyền-bá ý-tưởng ấy, khiến cho ai nấy cũng hiểu. Họ có thể tin-cậy nơi tôi cũng như tôi tin-cậy nơi họ.

«Xin ông nhận những cảm-tình quý-mến đặc-biệt của tôi.»

HÃY CẢI TÊN ĐI!

VUA Á-lich-sơn-đại đời xưa là một vua rất anh-hùng và can-đảm, khi cầm quân chẳng coi cái chết ra gì. Tướng-tá và quân lính của vua cũng noi gương vua mà chiến-đấu rất dũng-cảm, nên đánh đâu được đấy.

Nhưng một ngày kia, một viên tướng đến trước mặt vua Á-lich-sơn-đại mà tâu rằng :

— Muốn tâu bệ-hạ, trong đoàn binh của hạ-thần có một tên lính nhất quá, sợ chết không dám ra trận.

Vua liền đòi tên lính nhứt-nhất ấy

đến đại-bản-doanh mà hỏi hẳn rằng :

— Ngươi tên gì ?

Tên lính đáp :

— Tôi tên Á-lich-sơn-đại.

Vua bèn phán :

— Ngươi trùng tên với trẫm mà nhát gan như vậy thật không xứng-dáng chút nào, hãy cải tên đi !

Cũng vậy, ta là tín-đồ Đấng Christ, mang danh Ngài vào mình mà chẳng giống như Chúa, thì cũng nên đổi tên đi cho rồi (Hê-bơ-rơ 13 : 13 ; Phi-líp 2 : 5 ; Ga 3 : 27 ; I Cô 16 : 13).—Hồng dịch.